

onfselig, naar Forældrene dø, inden alle Børnene ere blevene myndige, og der i Boet er en Gien- dom, f. Ex. en Landeieendom, at de faa kunne beholde den i Familien, i Stedet for at den, naar Skifteforvalteren kommer til, skal under Auk- tionshammeren; det vil derfor blive hjulpet med Glæde, naar den Bestemmelse, som § 74 under- holder, bliver til Lov, og de Paagjældende under saadanne Omstændigheder kunne beholde deres Fædreneeieendom, i Stedet for at Skifteforvalteren skulde komme med sin Hammer og tilslaa den til den Høistbydende. Hermed skal jeg anbefale mit Vædringsforslag til § 74. Skulde man synes, at det er for stærkt et Udtryk, naar jeg har fore- slaet, at Ordet „kan“ ombyttes med Ordet „skal“, saa skal jeg til Idie Behandling, hvis Tanken vinder Bifald, søge at faae det ombyttet med et mildere Udtryk, eller maaste kan det end- ogsaa bortfalde, naar det kun indføres i Para- grafen, at Kommunalbestyrelsen eller Sogneraadet skal raadspørges, forinden der tages en Bestem- melse.

Justitsministeren: Det glædede mig at høre den sidste ærede Vædrer udtale, at han for en væsentlig Del er bleven foranlediget til at stille sit Vædringsforslag af Hensyn til de Forhold, der tænkes at ville indtræde, saalænge en Del af Skifteforvalterne er sportellønnet. For saa vidt ville jo nemlig nogle af de Grunde, der have talte for hans Vædringsforslag, være bortfaldne under Forudsætning af, at det Forslag, som Ud- valgets overveiende Flertal har stillet under Nr. 52, og mod hvilket jeg ikke skal udtale mig, maatte blive vedtaget. Jeg kan nemlig ikke anse det for rigtig, om man vilde vedtage det Vædringsfor- slag, som det ærede Medlem har stillet til § 74, og jeg vil bede det ærede Medlem om at maatte frem- sætte for ham de Betragtninger, jeg har at gjøre gjældende mod dette Forslag. Han har selv været opmærksom paa, at det dog vilde være et for stærkt Udtryk at ombytte Ordet „kan“ med „skal“. Det forekommer mig, at det ikke lader sig gjøre at foretage denne Ombytning, idet det dog maa være den ærede Forslagsstillers Mening efter den Måde, hvorpaa hans Forslag for Øvrigt er af- sat, at det dog skal tilkomme og paahvile Skifte- forvalteren paa hans Ansvar at tage endelig Be- slutning om, hvorvidt Udlevering af Boet til videre privat Behandling skal kunne finde Sted eller ikke; thi, selv om det ærede Medlems Forslag maatte blive vedtaget, vilde det dog komme til at hedde, at Skifteforvalteren skal tilslaa Boet Udlevering, naar han efter Boets Registrering finder, at de Umyndiges Interesse ikke herved udsættes for Fare. Men der bliver noget Modsigende i paa den ene Side at udtale, at han skal tilslaa Udleveringen, og paa den anden Side ophæve Virkningen deraf ved at betinge den deraf, at han finder den for- svarlig og rigtig. Omvendt, hvis det er Menin-

gen at bibeholde dette Sidste, vil det i Realiteten ikke faae Stort at betyde, om man ombytter „kan“ med „skal“ eller „hør“, men denne Ombytning vil da kun lede til at gjøre det mindre tydeligt, hvad der egentlig er Meningen. — Hvad den anden Del af Vædringsforslaget angaar, nemlig, at Skifteforvalteren skulde indhente Erklæring fra det kommunale Raad om Tilraædeligheden af privat Skifte, da forekommer det mig ganske vist, at der Intet er til Hinder for, at Skifteforvalteren, der, som jeg sagde før, har at træffe Afgjørelsen paa sit Ansvar, søger at faae sig saa paalidelige Oplysninger som muligt om de paagjældende Forhold, deriblandt ogsaa om de paagjældende personlige Forhold, og der er Intet til Hinder for, at han i den Henseende søger Bistand og Veiledning hos de kom- munal Autoriteter; men Spørgsmaalet er, om det er rigtigt og naturligt at paalægge ham at gjøre det, og det kan jeg for mit Vedkommende ikke anse det for, baade af Hensyn til de kommu- nale Autoriteter og af Hensyn til Sagen selv. Det kan ikke være den ærede Forslagsstillers Me- ning, og det har aldrig været hans Mening, at de kommunale Autoriteters Erklæringer skulde være afgjørende, men det er ikke hensigts- mæssigt eller heldigt at foreskrive Indhentelsen af kommunale Autoriteters Erklæringer paa et Omraade, hvor disse Erklæringer i Virkeligheden ikke faae Virkning eller sær betydende Indflydelse; og paa den anden Side vilde jeg anse det for ubehdigt, om man ved ligesom at skyde kommunale Autori- teter ind i denne Sag, vilde drage i alt Fald en væsentlig Del af det moralske Ansvar bort fra den Per- son, der bør have Ansvaret, nemlig Skifteforvalteren. Skifteforvalteren vilde let, naar han saaledes kunde tage sin Tilflugt til, og indskyde sig under Erklæ- ringe fra de kommunale Autoriteter, maaste blive fristet til at tage sig det mindre alvorligt ved den Undersøgelse, det Skøn, han skal afgive, end naar det fulde Ansvar lægges paa ham; og det fulde Ansvar maa ligge paa ham, det følger af hans Stilling som Overformynder, at det er ham, der væsentlig her har at værges de Umyndiges Lærv og Interesser. — Øvrigt kan jeg, hvad det Hovedspørgsmaal angaar, som fremtræ- der gennem § 74, væsentlig henholde mig til, hvad der blev bemærket af den ærede Vædrings- forlagsstiller saabelsom af den ærede Ordspøer. Det forekommer mig, at den Frygt, man nærer for, at de Umyndiges Interesse skal være udsat for at lide Noget ved at følge Lovforslaget, er noget overdreven. Det ærede Medlem, der førte Ordet paa Mindretallets Vegne, skjelmede mellem to Klasser af Boer. Han indbragte selv, at med Hensyn til den ene Klasse af Boer var denne Frygt forsaavidt ikke tilstedt, og der gjorde han egentlig væsentlig gjældende, at han syntes, det var underligt at bruge denne i § 74 tilladte Form i Tilfælde, hvor det hele Boes Behandling og Op- gjørelse var saa simpel, som han paaviste. Mig